

Багато часу

Ігор Павлюк

Багато часу. Як у пастуха,
Якого зорі учать говорити
Про тих, які світають від гріха
І пишуть вірші на могильні плити.

Як синє пір'я з трумних подушок,
Летять сніги своєю смертю вмерти.
Я ж вам пришлю калиновий листок
В нью-йоркському останньому конверті:

"Хай ваші мрії бавляться піском,
А коні, що з церковних дзвонів литі,
Березовим збігають молоком,
Чекаючи безсідельних бандитів.

Хай страшно й смішно камінь ожива
І меч із плугом відблисками б'ються.
Княгиня, чайка — все уже трава.
Корінням клени з космосу сміються.

І от печаль: чим ближче до Творця,
Тим менш його ми бачим, бо великий.
Але у небі жодного лиця,
А тільки зорі й журавлині крики.

Вони одні не зраджують наш край.
Як опадають — то, мов дикі сливи.
Виходжу з гри, доки везуча гра.
Коли щастить, то десь є нещасливі..."